

Chambre des Représentants

SESSION 1979-1980

13 FÉVRIER 1980

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 1 de la loi du 24 avril 1958 accordant, sous certaines conditions, une pension aux veuves qui ont épousé, après le fait dommageable, un bénéficiaire des lois sur les pensions de réparation, en faveur des veuves d'invalides militaires du temps de paix

(Déposée par Mme Ryckmans-Corin)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La catégorie de veuves visée ci-dessus n'a actuellement aucun droit à une pension, en application de l'article 21 des lois coordonnées sur les pensions de réparation, qui prévoit comme restrictions :

1. que le mariage avec le défunt soit antérieur au fait dommageable imputable au service;
2. et pour autant qu'il soit reconnu que le décès est la conséquence directe du fait dommageable invoqué.

La première mesure (mariage antérieur au fait dommageable) est appliquée seulement pour les veuves d'invalides militaires du temps de paix.

En effet, l'article 1, § 1, premier et deuxième alinéas, de la loi du 24 avril 1958 accorde, sous certaines conditions, la pension aux veuves des invalides de la guerre 1940-1945, mariées dans les cinq ans qui suivent la rentrée du militaire dans ses foyers ou avant le 29 septembre 1950.

Les veuves d'invalides militaires du temps de paix dont le mari est décédé des suites d'une affection ou d'une infirmité, antérieure au mariage, ne peuvent bénéficier d'aucune pension.

Il en résulte que les miliciens renvoyés dans leurs foyers, mutilés, estropiés ou malades par le fait du service militaire obligatoire, se trouvent devant un problème crucial lorsqu'ils songent à contracter mariage parce que, en vertu de

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1979-1980

13 FEBRUARI 1980

WETSVOORSTEL

tot wijziging, ten behoeve van de weduwen van militaire invaliden uit vreedstijd, van artikel 1 van de wet van 24 april 1958 tot toekenning, onder sommige voorwaarden, van een pensioen aan de weduwen die na het schadelijk feit in het huwelijk zijn getreden met een gerechtigde van de wetten op de vergoedingspensioenen

(Ingediend door Mevr. Ryckmans-Corin)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De hierboven genoemde categorie van weduwen kan thans geen aanspraak maken op een pensioen met toepassing van artikel 21 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, waarbij voorzien wordt in de volgende beperkingen :

1. het huwelijk met de overledene moet dagtekenen van vóór het aan de dienst te wijten schadelijk feit;
2. en voor zover bevonden wordt dat het overlijden het rechtstreeks gevolg is van het aangevoerde schadelijk feit.

De eerste beperking (huwelijk vóór het schadelijk feit) geldt alleen voor de weduwen van militaire invaliden uit vreedstijd.

Artikel 1, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 24 april 1958 verleent, onder bepaalde voorwaarden, een pensioen aan de weduwen van oorlogsinvaliden 1940-1945 die binnen vijf jaar na de terugkeer van de militair in zijn haardstede of vóór 29 september 1950 in het huwelijk traden.

De weduwen van militaire invaliden uit vreedstijd, wier echtgenoot overleden is aan de gevolgen van een aandoening of een gebrek, opgelopen vóór het huwelijk, kunnen geen pensioen genieten.

Dit schept een zeer ernstig probleem voor de naar hun haardstede teruggezonden dienstplichtigen, die in dienst gebrekkig, verminkt of ziek geworden zijn, als zij denken aan een huwelijk, want ingevolge de huidige wetgeving kan de

la législation actuelle, la veuve d'un invalide militaire du temps de paix ne peut prétendre à pension que si le fait dommageable, cause du décès, est postérieur au mariage, ce qui sera très rarement le cas.

En effet, il n'est peut-être pas sans intérêt de faire remarquer que le nombre de miliciens qui contractent mariage avant d'effectuer leur service militaire est absolument infime.

Pourquoi pénaliser la veuve et les orphelins d'un milicien décédé des suites d'un accident survenu ou d'une affection contractée dans l'accomplissement du devoir civique ?

Eu égard à la loi du 9 mars 1953 réalisant certains ajustements en matière de pensions militaires et accordant la gratuité des soins médicaux et pharmaceutiques aux invalides militaires du temps de paix, il y avait des raisons juridiques d'espérer que la loi du 24 avril 1958 accordant sous certaines conditions, une pension aux veuves qui ont épousé, après le fait dommageable, un bénéficiaire des lois sur les pensions de réparation, serait appliquée automatiquement aux veuves d'invalides militaires du temps de paix.

Il n'en fut malheureusement rien.

Les commissions des pensions de réparation et la commission d'appel des pensions de réparation ont toujours refusé systématiquement d'accorder aux veuves d'invalides militaires du temps de paix le bénéfice de la loi du 24 avril 1958, en prétextant dans leurs « attendus » :

« que cette loi n'est pas d'application dans les cas des militaires dont les droits à la pension ont été reconnus par application de la loi du 9 mars 1953. »

Or, la loi du 9 mars 1953 dispose en son article 4 que les faits dommageables survenus en temps de paix après le 25 août 1947 tombent sous l'application des dispositions légales en matière de pensions de réparation dont bénéficient les invalides de la guerre 1940-1945.

C'est précisément ce qu'a répondu le Ministre des Finances à la question parlementaire n° 51 du 30 janvier 1962, posée à ce sujet par M. Willy De Clercq.

Et le ministre a même conclu de la manière suivante :

« La question soulevée par l'honorable membre est donc résolue à l'heure actuelle, en ce sens que les militaires devenus invalides en temps de paix obtiennent, selon la même procédure, la même pension que les invalides de la guerre, à l'exception des avantages particuliers attachés par la loi (art. 10, § 2) aux conséquences d'un fait de guerre caractérisé. »

Mais alors que devient l'article 4 de la loi du 9 mars 1953 et quelle valeur faut-il attribuer à l'exposé des motifs de cette loi d'où nous extrayons le texte suivant :

« 1. 2° Invalidités imputables à des faits dommageables survenus postérieurement au 25 août 1947 :

— application intégrale de la loi sur les pensions de réparation. »

Il convient de remarquer que la loi du 9 mars 1953 fut votée à l'unanimité par les deux Chambres.

weduwe van een militaire invalide uit vrede-tijd slechts aanspraak maken op een pensioen indien het schadelijk feit, dat de oorzaak is van het overlijden, zich na het huwelijk voordoet, wat zeer zelden het geval zal zijn.

Het is wellicht niet onbelangrijk op te merken dat slechts zeer weinig dienstplichtigen trouwen voordat zij in dienst gaan.

Waarom moeten de weduwe en de wezen benadeeld worden als hun man en vader overleden is aan de gevolgen van een ongeval dat hem overkomen is of van een aandoening die hij heeft opgedaan terwijl hij zijn burgerplicht vervulde ?

Na de wet van 9 maart 1953 houdende sommige aanpassingen inzake militaire pensioenen en verlening van kosteloze genees- en artseneijkundige zorgen voor de militaire invaliden uit vrede-tijd, kon op rechtskundige gronden verwacht worden dat de wet van 24 april 1958 tot toekenning, onder sommige voorwaarden, van een pensioen aan de weduwen die na het schadelijk feit in het huwelijk zijn getreden met een gerechtigde van de wetten op de vergoedingspensioenen, automatisch zou worden toegepast op de weduwen van militaire invaliden uit vrede-tijd.

Dit is jammer genoeg niet gebeurd.

De commissies voor vergoedingspensioenen en de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen hebben altijd systematisch geweigerd aan de weduwen van militaire invaliden uit vrede-tijd de voordelen van de wet van 24 april 1958 te verlenen, door in hun consideransen voor te wenden :

« dat die wet niet van toepassing is op militairen wier pensioenrechten erkend zijn met toepassing van de wet van 9 maart 1953. »

Doch de wet van 9 maart 1953 bepaalt in artikel 4 dat de wettelijke bepalingen inzake vergoedingspensioenen, welke voor de invaliden van de oorlog 1940-1945 gelden, van toepassing zijn op de schadegevallen die zich in vrede-tijd na 25 augustus 1947 hebben voorgedaan.

Dit is juist hetgeen de Minister van Financiën antwoordde op de parlementaire vraag n° 51 van 30 januari 1962 van de heer Willy De Clercq.

De Minister besloot als volgt :

« De door het geachte lid opgeworpen kwestie is dus op dit ogenblik opgelost, in die zin dat de militairen die in vrede-tijd invalide zijn geworden, volgens dezelfde procedure hetzelfde pensioen bekomen als de oorlogsinvaliden, met uitzondering van de bijzondere voordelen die bij de wet (art. 10, § 2) aan de gevolgen van een uitgesproken oorlogsfeit verbonden zijn. »

Maar hoe staat het dan met artikel 4 van de wet van 9 maart 1953 en welke waarde mag er worden gehecht aan de memorie van toelichting van die wet, waaruit wij het volgende aanhalen :

« 1. 2° Invaliditeiten, te wijten aan schadelijke feiten die zich na 25 augustus 1947 hebben voorgedaan :

— algehele toepassing van de wet op de vergoedingspensioenen. »

Hierbij valt op te merken dat de wet van 9 maart 1953 in beide Kamers eenparig werd goedgekeurd.

En bref, toutes les raisons invoquées ci-avant trouvent leur confirmation dans l'intitulé même de la loi du 24 avril 1958, accordant sous certaines conditions une pension aux veuves qui ont épousé après le fait dommageable, un bénéficiaire des lois sur les pensions de réparation.

De plus, il faut savoir que la loi du 8 juillet 1970 porte, à partir du 1er juillet 1970, ces délais du 28 septembre 1950 au 31 décembre 1955, pour les veuves d'invalides de guerre dont le mari avait moins de 40 ans au moment du mariage. Pour cette dernière catégorie toutefois, la pension n'est accordée qu'à l'âge de 60 ans.

Une nouvelle loi du 9 juillet 1976 modifie la loi du 8 juillet 1970 et permet par l'article 17 d'octroyer la pension à ces veuves à partir de l'âge de 45 ans (au lieu de 60 ans).

La loi du 17 juillet 1975, article 13, 1°, porte ce délai de mariage postérieur jusqu'au 1er juillet 1961.

A ce jour, les invalides militaires du temps de paix sont les seuls à ne pas bénéficier de cette disposition, puisque les lois du 24 avril 1958, du 8 juillet 1970 et du 17 juillet 1975, qui ont modifié certains articles des lois coordonnées sur les pensions de réparation, sont appliquées exclusivement en faveur des veuves d'invalides de guerre.

Les signataires estiment que cette discrimination entre veuves d'invalides de guerre et veuves d'invalides du temps de paix est gravement injuste et indéfendable et sollicite une modification de la législation en faveur des veuves des invalides militaires du temps de paix.

G. RYCKMANS-CORIN

PROPOSITION DE LOI

Article unique

Dans l'article 1, § 1, 1°, premier alinéa, de la loi du 24 avril 1958, accordant notamment sous certaines conditions une pension aux veuves qui ont épousé, après le fait dommageable, un bénéficiaire des lois sur les pensions de réparation, modifié par la loi du 8 juillet 1970, les mots « soit une des personnes visées aux articles 1 et 4 de la loi du 9 mars 1953 réalisant certains ajustements en matière de pensions militaires » sont insérés après les mots « article 1, alinéa 1, desdites lois ».

31 janvier 1980.

G. RYCKMANS-CORIN
E. WAUTHY

Kortom alle hierboven aangegeven redenen worden bevestigd in het opschrift zelf van de wet van 24 april 1958 tot toekenning, onder sommige voorwaarden, van een pensioen aan de weduwen die na het schadelijk feit in het huwelijk zijn getreden met een gerechtigde van de wetten op de vergoedingspensioenen.

Bovendien verlengt de wet van 8 juli 1970, met ingang van 1 juli 1970, de termijnen van 28 september 1950 tot 31 december 1955 voor de weduwen van oorlogsinvaliden wier echtgenoot op de datum van het huwelijk minder dan veertig jaar oud was, hoewel in dit geval het pensioen eerst op zestigjarige leeftijd wordt toegekend.

Op 9 juli 1976 wordt de wet van 8 juli 1970 opnieuw gewijzigd in die zin dat die weduwen krachtens artikel 17 van de gewijzigde wet pensioen kunnen genieten vanaf de leeftijd van vijfenveertig jaar (i.p.v. zestig jaar).

De wet van 17 juli 1975 stelt in artikel 13, 1°, de termijn van het latere huwelijk vast op uiterlijk 1 juli 1961.

Nu zijn het enkel nog de militaire invaliden uit vrede-tijd op wie die bepaling niet van toepassing is, aangezien de wetten van 24 april 1958, 8 juli 1970 en 17 juli 1975, die sommige artikelen van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen hebben gewijzigd, uitsluitend gelden voor de weduwen van oorlogsinvaliden.

De auteurs zijn van oordeel dat die discriminatie tussen weduwen van oorlogsinvaliden en weduwen van invaliden uit vrede-tijd bijzonder onrechtvaardig en onverdedigbaar is en vragen dat de wet wordt gewijzigd ten gunste van de weduwen van militaire invaliden uit vrede-tijd.

WETSVOORSTEL

Enig artikel

In artikel 1, § 1, 1°, eerste lid, van de wet van 24 april 1958 tot toekenning, onder sommige voorwaarden, van een pensioen aan de weduwen die na het schadelijk feit in het huwelijk zijn getreden met een gerechtigde van de wetten op de vergoedingspensioenen, gewijzigd bij de wet van 8 juli 1970, worden de woorden : « ofwel met één van de personen bedoeld in de artikelen 1 en 4 van de wet van 9 maart 1953 houdende sommige aanpassingen inzake militaire pensioenen » ingevoegd na de woorden : « artikel 1, eerste lid, van deze wetten hebben kunnen inroepen ».

31 januari 1980.